

בש"פ 5810/16 - מרדכי מחר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5810/16

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

המבקש: מרדכי מחר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בבאר-שבע מיום 19.7.2016 בע"ח 20881-07-16
שניתן
על ידי כבוד השופט י' עדן

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בפני בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 19.7.2016 (ע"ח 20881-07-16, השופט י' עדן). בהחלטה זו דחה בית המשפט המחוזי ערר על החלטתו של בית משפט השלום לתעבורה בבאר-שבע מיום 19.6.2016 (בפ"ת 8293-03-16, סגן הנשיא ד' לנדסמן) שהורה על פסילת רשיון הנהיגה של המבקש עד לתום ההליכים המתנהלים בעניינו.

2. המבקש היה מעורב ביום 3.8.2015 בתאונת דרכים קטלנית שבה נהרגו שני אנשים ונחבלו שלושה אחרים. בסמוך לאחר התאונה, ביום 20.8.2015, נפסל רשיון הנהיגה של המבקש פסילה מינהלית למשך 90 יום. ביום

עמוד 1

20.11.2015 תמה תקופת הפסילה המינהלית והמבקש חזר להחזיק ברשיונו.

3. כעבור כארבעה חודשים, ביום 17.3.2016, הוגש נגד המבקש כתב אישום בעקבות מעורבותו בתאונה. כתב האישום ייחס למבקש מספר עבירות, לרבות גרימת מוות ברשלנות (לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה)) ונהיגה ברשלנות וגרימת חבלה של ממש (לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה בצירוף סעיף 38(3) לפקודת התעבורה). על-פי כתב האישום, התאונה נגרמה עקב סטיית רכבו של המבקש לנתיב נסיעה נגדי תוך חצייה של קו הפרדה רצוף, סטייה שהובילה בסופו של דבר להתנגשות עם רכב אחר.

4. עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה לפסילת רשיון הנהיגה של המבקש עד תום ההליכים נגדו לפי סעיף 46ב(א) לפקודת התעבורה. בית המשפט לתעבורה נעתר לבקשה. בהחלטה נקבע כי קיימות ראיות לכאורה נגד המבקש. עוד נקבע כי המבקש לא הצליח לסתור את חזקת המסוכנות שקמה נגד נהג שהוגש נגדו כתב אישום בגין גרימת תאונה שבה נגדם, על-פי סעיף 46ב לפקודה. בהתייחס לשאלת המסוכנות, בית המשפט לתעבורה נדרש לפער הזמנים בין תום הפסילה המינהלית לבין הגשת כתב האישום ובקשת הפסילה וקבע כי אין בו כדי לסתור את המסוכנות הנשקפת מהמבקש. זאת, כך נקבע, בהתחשב בכך שעוכב בן ארבעה חודשים אינו עולה כדי שיהיו כבד, ובשים לב לתוצאותיה הקשות של התאונה אשר חייבו חקירה מעמיקה.

5. המבקש הגיש ערר על החלטתו של בית המשפט לתעבורה, וזה נדחה. בהחלטה על דחיית הערר קבע בית המשפט המחוזי כי אין ממש בטענות שהעלה המבקש נגד קיומן של ראיות לכאורה בעניינו. כמו כן, נקבע כי על מנת שיהיו יביא למסקנה בדבר העדר מסוכנות על השיהוי להיות ממושך - תנאי שלא התקיים במקרה דנן. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי אין בעובדה שהמבקש חזר להחזיק ברשיון הנהיגה שלו למשך מספר חודשים כדי לשלול את המסוכנות הנשקפת ממנו, אף אם בתקופה זו לא יוחסו לו עבירות נוספות. לבסוף, נקבע כי אין לזקוף לחובתה של המדינה את פער הזמנים שבין תום הפסילה המינהלית לבין הגשת כתב האישום, וכן כי אפילו היה מדובר במחדל של המדינה, הרי שאין בכך כדי לשנות מהמסקנה שמהמבקש נשקפת מסוכנות המצדיקה את פסילת רשיונו.

6. הבקשה לרשות ערר מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. המבקש חוזר על טענותיו בפני הערכאות הקודמות, תוך התמקדות בהשתהות בהגשת הבקשה לפסילת רשיונו ובקיומה של חולשה נטענת בראיות לכאורה נגדו. המבקש סבור כי מקור העיכוב בהגשת הבקשה לפסילת הרשיון הוא במחדל של המדינה, ובהקשר זה מצביע על כך שהמדינה הציגה טעמים סותרים לשיהוי: תחילה הוסבר העיכוב בעומס ששרר במועד הרלוונטי בפרקליטות, ולאחר מכן נטען על-ידי המדינה כי נדרשו פעולות חקירה נוספות. לבסוף, המבקש טוען כי מהראיות לא ניתן לדעת בוודאות כי המבקש הוא שגרם לתאונה, וכי יש לתת משקל לחוות דעת שהוגשה מטעמו לפיה סביר כי נהג הרכב השני הוא שסטה מהנתיב בו נסע.

7. לאחר שעיינתי בטענות המבקש הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המדינה. הטענות בבקשה אינן מצדיקות מתן רשות ערר לפי אמות המידה הנהוגות בבקשות מסוג זה (ראו למשל: בש"פ 5202/16 אלגדאמי נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.7.2016)). השאלה איזו משמעות יש לייחס להשתהות של רשויות התביעה בהגשת בקשה לפסילת רשיון של נהג שהיה מעורב בתאונה קטלנית נדונה זה מכבר בבית משפט זה (ראו למשל: בש"פ 2653/99 זיאד נ' מדינת ישראל (29.4.1999) (להלן: עניין זיאד); בש"פ 7399/00 לחמי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(5) 577, 580 (2000); בש"פ 3345/09 גבן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.4.2009); בש"פ 2327/08 ליפשיץ נ' מדינת ישראל, פסקאות 15-19 (23.3.2008) (להלן: עניין ליפשיץ)). במסגרת כך נקבע כי

"עובדת ההשתהות, כשהיא לעצמה, אין בה כדי להכריע, לא בשאלה אם יש יסוד מספיק להאשמות (כלשון סעיף 46 לפקודת התעבורה) ולא בשאלת מסוכנותם של הנהגים" (עניין זיאד). בצד זאת נקבע כי "לעיתים, שיהוי רב בהגשתה של בקשת הפסילה יצביע על כך כי המשיבה אינה סבורה כי נשקפת סכנה ממי שנגדו הוגשה הבקשה" (עניין ליפשיץ, בפסקה 17. ההדגשה אינה במקור). ההחלטות של הערכאות הקודמות מהוות אך יישום של הקביעות בפסיקה בעניין זה, והן אינן מעוררות שאלות בעלות חשיבות עקרונית. כמו כן, אף אם יש לשאוף לכך שכתב האישום ובקשת הפסילה יוגשו בתוך תקופת הפסילה המנהלית (ראו: בש"פ 6282/09 תראווה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (18.8.2009)), לא התרשמתי כי קיימות נסיבות אחרות המצדיקות דיון בטענות המבקש ב"גלגול שלישי", בהתחשב בנסיבות התאונה, בתוצאותיה ובכך שאין עסקין בשיהוי כבר ביותר.

8. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ג בתמוז התשע"ו (29.7.2016).

ש ו פ ט ת